

RUTH WARE

žena
v kajute

10

Ljndeni

Žena v kajute 10

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Ruth Ware

Žena v kajute 10 – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

žena v kajute 10

RUTH WARE

žena
v kajute

10

Ljndeni

S láskou venujem Eleanor

V mojom sne sa dievča vznášalo ďaleko pod duniacimi vlnami a škrekotom čajok v studených tmavých hĺbiniach Severného mora. Jej rozosmiate oči boli biele a nafúknuté od slanej vody, jej bledá pleť zvráskavená, jej oblečenie roztrhané ostrými skalami, rozpadnuté na handry.

Zostali len jej dlhé čierne vlasy, čo sa vznášali vo vode ako vejárovité listy morskej trávy, zamotávali sa do ulít a rybárskych sietí, ich pradená vyplavovalo na breh ako rozstrapkané kusy lana a tam ochabnuté ležali, zatiaľ čo mne v ušiach hučali vlny narážajúce na bridlicové pobrežie.

Prebudila som sa omráčená od hrôzy. Chvíľu mi trvalo, kým som si spomenula, kde som, a ešte dlhšie, kým som si uvedomila, že hukot v mojich ušiach nie je súčasť sna, ale skutočnosť.

V miestnosti bola tma, vznášala sa tu rovnaká vlhká hmla ako v mojom sne, a keď som sa posadila, pocítila som na líci chladný vánok. Zvuk zrejme prichádzal z kúpeľne.

Trochu roztrasená som vstala z lôžka. Dvere boli zavreté, ale keď som k nim prešla, hukot zosilnel a zároveň sa mi zrýchлил tep. Pozbierala som odvahu a prudko som otvorila dvere. Malú miestnosť naplnil hluk sprchy a ja som šmátrala po vypínači. Kúpeľňu zaplavilo svetlo – a vtedy som to uvidela.

Na zarosenom zrkadle boli asi pätnásťcentimetrovými písmenami načmárané slová: „PRESTAŇ SA V TOM HRABAŤ“.

Prvá časť

PIATOK 18. SEPTEMBRA

1

Uvedomila som si, že niečo nie je v poriadku, keď som sa zobudila v tme a mačka mi labkami chňapkala po tvári. Asi som večer zabudla zavrieť kuchynské dvere. Trest za to, že som prišla domov opitá.

„Chod' preč,“ odháňala som ju. Delilah zamňaukala a drgla do mňa hlavou. Pokúsila som sa zavrátať hlavu do vankúša, ale ďalej sa mi obtierala o ucho, až som sa napokon prevalila a bezcitne ju vysotila z postele.

Dopadla na dlážku, podráždene zaškrečala a ja som si vytiahla paplón nad hlavu. Ale aj cezeň som počula, ako škriabe na dvere a rinčí nimi.

Dvere boli zatvorené.

Posadila som sa a srdce sa mi odrazu rozbúchalo, Delilah mi s vďačným zamračením skočila na posteľ. Pritisla som si ju na hrud', aby sa prestala vrtieť, a nastražila som uši.

Mohla som zabudnúť zavrieť kuchynské dvere alebo som ich dokonca mohla zakopnúť za sebou bez toho, aby som ich poriadne zavrela. No dvere na spálni sa otvárali smerom von – bola to súčasť zvláštneho pôdorysu môjho bytu. Delilah sa u mňa nemohla sama zabuchnúť. Nieкто musel tie dvere zavrieť.

Meravo som sedela s Delilah v náručí, pritískala som k sebe jej pulzujúce telo a pokúšala som sa načúvať.

Nič.

A potom mi to došlo a zaplavila ma úľava – mačka sa zrejme skrývala pod posteľou a ja som ju tu len nevedomky zavrela, keď som sa vrátila domov. Nepamätala som si, že by som zatvárala spáľňové dvere, ale možno som ich za sebou bezmyšlienkovito zabuchla, len čo som vošla dnu. Pravdupovediac, už od stanice metra sa mi všetko zlievalo dokopy. Cestou domov ma rozbolela hlava a teraz, keď ma opúšťala panika, som zase pocítila tlak v spodnej časti lebky. Fakt musím prestať piť uprostred týždňa. Pred tridsiatkou som to ešte zvládala, ale v poslednom čase som sa nedokázala pozbierať z opice tak rýchlo ako kedysi.

Delilah sa mi začala mrviť v náručí, zatínala mi pazúriky do predlaktia. Pustila som ju, načiahla som sa za županom a obliekla som si ho. Potom som mačku jemne zdvihla a chcela som ju šupnúť do kuchyne.

Keď som otvorila spáľňové dvere, stál tam akýsi muž.

Nemá zmysel zamýšľať sa nad otázkou, ako vyzeral, lebo som to asi dvadsaťpäťkrát rozobrala s políciou. „Nebolo mu vidieť ani trochu pokožky na zápästí?“ vypytovali sa. Nie, nie a ešte raz nie. Na hlave mal kapučňu, na nose a ústach šatku a všetko ostatné bolo v tieni. Okrem jeho rúk.

Na rukách mal latexové rukavice. Ten detail ma úplne vystrašil. Tie rukavice akoby hovorili: „Viem, čo robím.“ Akoby hovorili: „Dobre som sa na toto pripravil.“ Akoby hovorili: „Možno mi nejde len o peniaze.“

Dlhú sekundu sme tam stáli oproti sebe a on na mňa upieral lesklé oči.

V mysli mi vírilo tisíc myšlienok: Dofrasa, kde mám mobil? Prečo som včera večer toľko vypila? Keby som bola triezva, počula by som ho vojsť. Bože, keby tu tak bol Judah.

A najviac zo všetkého – tie rukavice! Preboha, tie rukavice. Pôsobili tak profesionálne. Tak klinicky.

Neprehovorila som. Nepohla som sa. Len som stála ako solný stĺp v rozhalenom ošúchanom župane a triasla som sa. Delilah sa mi vyšmykla z ochabnutých rúk a vystrelila chodbou do kuchyne.

Prosím, pomyslela som si. Prosím, neublíž mi.

Preboha, kde mám mobil?

Potom som v mužových rukách niečo uvidela. Svoju kabelku – svoju novú kabelku značky Burberry, hoci tento detail odrazu pôsobil absolútne nedôležite. V súvislosti s mojou kabelkou mi záležalo len na jednom. Vnútri bol môj mobil.

Votrelec prižmúril oči, až to vyzeralo, že sa pod šatkou usmieva, a ja som cítila, ako mi z hlavy a prstov odtieká krv a sústreďuje sa uprostred môjho tela, ktoré bolo pripravené bojovať alebo ujsť – podľa toho, čo bude potrebnéjšie.

Urobil krok vpred.

„Nie...“ hlesla som. Chcela som, aby to znelo ako rozkaz, ale výsledkom bola prosba, hlas som mala tichý a úboho roztrasený od strachu: „Ni...“

Ani som len nestihla dopovedať. Zabuchol mi dvere pred nosom, zasiahol ma nimi do líca.

Chvíľu som meravito stála s rukou na tvári, od šoku a bolesti neschopná slov. Prsty som mala chladné ako ľad, ale na tvári sa mi rozlievalo čosi teplé a vlhké, a chvíľu mi trvalo, kým som si uvedomila, že je to krv, lišta na dverách mi porezala líce.

Túžila som bežať do postele, strčiť hlavu pod paplón a usedavo sa rozplakať. Ale v hlave mi tichý nepríjemný hlas opakoval: *Stále tam je. Čo ak sa vráti? Čo ak sa po teba vráti?*

Na chodbe sa ozval hluk, ako keby tam niečo padalo, a mňa premochol nával strachu, ktorý ma mal vyburcovať, ale namiesto toho ma paralyzoval. *Nevracaj sa. Nevracaj sa.* Uvedomila som si, že zadržiam dych, a prinútila som sa dlho vydýchnuť. Vystrela som ruku k dverám.

Z chodby ku mne dolahol ďalší rachot – rinčanie rozbíjajúceho sa skla – a ja som rýchlo zovrela guľu na dverách. Obrnila som sa, prstami na bosých nohách som sa zaprela do starých nepriliehajúcich drevených dosiek, bola som pripravená udržať dvere zavreté tak dlho, ako sa len bude dať. Kvočala som tam, prihrbená, s kolenami na hrudi, dusila som vzlyky a zároveň som počúvala, ako mi ten neznámy demoluje byt, a modlila som sa k Bohu, aby pred ním Delilah ušla do záhrady, do bezpečia.

Prešlo veľmi veľa času, kým som počula, ako sa otvorili a zavreli predné dvere. Posadila som sa, zaborila som si nos do kolien a bezmocne som plakala, nedokázala som uveriť, že odišiel. Že sa nevráti a neublíži mi. Svaly mi bolestivo střípli, ale neodvážila som sa pustiť guľu.

Znovu som pred sebou uvidela tie silné ruky v bledých latexových rukaviciach.

Neviem, čo by sa bolo ďalej dialo. Možno by som zostala hore celú noc, neschopná pohybu. Ale počula som vonku Delilah, ako mňauká a škriabe z druhej strany dverí.

„Delilah,“ zachripela som. Hlas sa mi tak triasol, že som ho ani nespoznávala. „Delilah.“

Cez dvere som začula, ako pradie, to dôverne známe hlboké mručanie, a vtom ako keby zo mňa spadla kliatba.

Uvoľnila som křčovito zavreté prsty a bolestivo som nimi pohýbala, potom som vstala na roztrasených nohách a otočila som guľu.

Pohla sa. Vlastne sa pohla až príliš ľahko, bez odporu sa mi zvrtila v ruke, západka však zostala zaseknutá tam, kde bola. Z druhej strany vytiahol osku.

Doriti.

Doriti, doriti, doriti.

Bola som v pasci.

2

Trvalo mi dve hodiny, kým sa mi podarilo dostať zo spálne. Nemala som pevnú linku, takže som nemohla telefonicky privolať pomoc, a na okne boli bezpečnostné mreže. Pri páčení zaseknutej gule som si dolámala najlepší pilník na nechty, ale napokon sa dvere otvorili a vyšla som do úzkej chodby. V byte mám len tri miestnosti – kuchyňu, spálňu a maličkú kúpeľňu – a zo spálne v podstate dovidím všade, ale aj tak som nazrela do všetkých dverí, dokonca som strčila hlavu aj do skrine na chodbe, v ktorej držím vysávač, aby som sa presvedčila, že je naozaj preč.

V hlave mi dunelo a ruky sa mi triasli, keď som stúpala po schodoch k dverám na susedkinom byte. Čakala som, kým otvorí, a pristihla som sa, že sa obzerám cez plece do tmavej ulice. Odhadovala som, že sú asi štyri hodiny ráno, a musela som dlho búchať, kým som ju zobudila. Pani Johnsonová šomrala a s hrmotom schádzala po schodoch ku vchodovým dverám, a keď ich na štrbinu otvorila, na tvári mala zmes zmätku a strachu. No len čo ma zazrela zhrbenú v župane a s krvou na tvári, výraz sa jej hneď zmenil a zložila retiazku.

„Pre boha živého! Čo sa stalo?“

„Nieкто sa ku mne vlámal.“

Ťažko sa mi rozprávalo. Nevieam, či za to mohol chladný jesenný vzduch alebo šok, ale kľúčovito som sa triasla a zuby mi tak drkotali,

až sa mi na okamih zdalo, že sa mi v hlave rozbijú na kúsočky. Tú strašnú predstavu som zahнала.

„Krvácate!“ Na tvári sa jej zračila úzkosť. „Kristepane, podďte ďalej.“

Zaviedla ma do obývačky s kašmírovým kobercom v mezonetovom byte, ktorý bol malý, tmavý a prekúrený, ale momentálne mi pripadal ako vzácny azyl.

„Sadnite si, len si sadnite.“ Ukázala na červený plyšový gauč, potom si nemotorne kľakla a začala sa mocovať s plynovým kozubom. Plyn po chvíli zasyčal a vzplanul. Pocítila som, ako sa ešte o stupeň zvýšila teplota, a pani Johnsonová sa s námahou zdvihla. „Uvarím vám horúci čaj.“

„Naozaj netreba, pani Johnsonová. Mohla by som...“

Susedka už prísne krútila hlavou. „Na stres je najlepší horúci sladký čaj.“

A tak som si teda sadla, roztrasenými rukami som si objala kolená a ona zatiaľ rachotila v kuchynke. Vrátila sa s dvoma hrncíkmi na podnose. Načiahla som sa za tým, ktorý bol bližšie, a odpila som si. Sykla som, keď mi reznú ranu na ruke popálil horúci porcelán. Čaj bol taký sladký, že som ledva vnímala zvyšky krvi, čo sa mi dostali do úst, a to bolo asi dobre.

Pani Johnsonová nepila, len ma pozorovala a znepokojene sa mračila.

„Ten vlamač...“ Zachvel sa jej hlas. „Ublížil vám?“

Vedela som, ako to myslí. Pokrútila som hlavou, ale znovu som si odpila z vriaceho čaju, lebo som sa neodvážila prehovoriť.

„Nie. Ani sa ma nedotkol. Ale zatresol mi dvere pred nosom, preto mám tú ranu na líci. Potom som si ešte porezala ruku, keď som sa pokúšala dostať zo spálne. Zamkol ma tam.“

V hlave mi blysol obraz, ako sa natáhum so západkou s pilníkom na nechty a nožnicami. Judah si zo mňa vždy utáhoval, prečo

nepoužívam správne nástroje – hrešil ma, že nemám uvoľňovať skrutky kuchynským nožom a skladať dušu z bicykla záhradnou lopatkou. Len minulý víkend sa mi smial, keď som sa pokúšala opraviť sprchovaciú hlavicu lepiacou páskou, a celé popoludnie som ju upchávala epoxidovou živicom. Lenže Judah bol teraz na Ukrajine a bolo rozumnejšie nemyslieť naňho. Keby som si ho príliš pripomínala, rozplakala by som sa, a keby som sa teraz rozplakala, možno by som už nedokázala prestať.

„Chúďa.“

Naprázdno som preglgla.

„Pani Johnsonová, ďakujem vám za čaj – ale vlastne som sa prišla spýtať, či by som si od vás nemohla zatelefonovať. Ten človek mi zobral mobil, takže nemám ako zavolať políciu.“

„Samozrejme, samozrejme. Dopite si čaj, telefón je tu.“ Ukázala na stolček prikrytý dečkou, na ktorom stál zrejme posledný telefón s okrúhlym číselníkom v Londýne, teda okrem obchodu so starožitnosťami v Islington. Poslušne som dopila čaj a vzala som do ruky slúchadlo. Na chvíľu sa mi prst vznášal nad deviatkou, ale potom som zhlboka vzdychla. Vlamač je dávno preč. Čo by teraz pre mňa urobili? Napokon, už nie som v priamom ohrození.

Namiesto 999 som vykrútila 101, teda nenúdzové volanie, a čakala som, kým ma prepoja.

Sedela som a lámala som si hlavu nad poistkou, ktorú som nemala, nad posilnenou zámku, ktorú som si neinštalovala, a nad chaosom, do ktorého sa preklopila dnešná noc.

Lámala som si nad tým hlavu ešte o niekoľko hodín neskôr, keď som sa prizerala, ako núdzový zámočník vymieňa pokazenú západku na predných dverách za poriadnu pevnú zámku, a počúvala som jeho prednášku o bezpečnosti a o mojich mizerných zadných dverách.

„Tá výplň je z obyčajnej MDF dosky, pani zlatá. Z drevotriesky. Stačil by jeden kopanec a videli by ste. Mám vám to ukázať?“

„Nie,“ vyhrkla som náhlivo. „Nie, vďaka. Dám si ich opraviť. Vy asi neopravujete dvere, však?“

„Nie, ale poznám človeka, ktorý to robí. Potom vám naňho nechám číslo. Povedzte manželovi, nech tam zatiaľ nabije osemnástku preglejku. Určite nechcete, aby sa zopakovala minulé noc.“

„Nie.“ To som ešte povedala veľmi mierne.

„Kamoš od polície mi vždy vraví, že štvrtina vlámaní sa zopakuje. Niektorí páchatelia sa radi vracajú na to isté miesto.“

„No super,“ pípla som. Presne to som potrebovala počuť.

„Osemnásť milimetrov. Mám vám to napísať pre manžela?“

„Nie, vďaka. Nie som vydatá.“ A hoci mám vaječníky, dokážem si zapamätať jednoduché dvojciferné číslo.

„Aha, jasné. No tak vidíte,“ povedal, ako keby sa tým niečo dokazovalo. „Inak, ani tieto dvere za veľa nestoja. Mali by ste si na ne dať namontovať londýnsku tyč. To je dobrá vecička. Inak môžete mať najlepšiu zámku, aká existuje, ale keď vám ju niekto vykopne z dvier, ste tam, kde ste boli. Mám v aute jednu, čo by sa sem hodila. Viete, o čom hovorím?“

„Viem,“ odvetila som unavene. „To je taká kovová tyč, ktorá sa montuje nad zámku, však?“ Mala som podozrenie, že chlapík chce zo mňa vyžmýkať čo najviac peňazí, ale momentálne mi to bolo jedno.

„Viete čo?“ vstal a strčil si dláto do vrecka. „Namontujem vám sem londýnsku tyč a zadarmo vám na zadné dvere pribijem tú preglejku. Nebojte sa. Potom sa vám sem nedostane ani myš.“

Z akéhosi dôvodu ma tie slová nepovzbudili.

Keď odišiel, uvarila som si čaj a chodila som sem a tam po byte. Prípadala som si ako Delilah, keď sa nám cez mačacie dvierka dostal

do bytu cudzí kocúr a označkoval močom chodbu – celé hodiny chodila po všetkých miestnostiach, obtierala sa o nábytok, cikala po kútoch, vydobýjala si naspäť svoj priestor.

Nezašla som tak ďaleko, že by som urobila malú potrebu na posteľ, ale mala som rovnaký pocit protiprávne obsadeného priestoru, cítila som nutkanie získať naspäť to, čo bolo zneuctené. *Zneuctené?* ozval sa mi v hlave sarkastický hlások. *Nepreháňaj.*

Lenže ja som sa naozaj cítila zneuctená. Môj malý byt mi pripadal zničený – pošpinený a nebezpečný. Dokonca som trpela, aj keď som to celé rozprávala polícii – áno, videla som vlamača, nie, nemôžem ho opísať. Čo ste mali v kabelke? No, viete, vlastne nič, len celý život: peniaze, mobil, vodičák, lieky, v podstate všetko užitočné od maskary až po preukaz do mestskej hromadnej dopravy.

V hlave mi ešte stále znel neosobný tón policajného operátora.

„Aký mobil?“

„Nič drahé,“ povedala som unavene. „Len starý iPhone. Nepamätám si model, ale môžem vám to zistiť.“

„Vďaka, skúste. Pomôže nám každá informácia, čo sa týka modelu a sériového čísla. A spomenuli ste aj lieky – smiem sa spýtať, o aké konkrétne šlo?“

Okamžite som sa naježila. „Čo s tým má spoločné môj zdravotný stav?“

„Nič.“ Operátor bol nekonečne trpezlivý – až mi to liezlo na nervy. „Pre nás je dôležité to, že niektoré lieky sa dajú výhodne predať na čiernom trhu.“

Vedela som, že hnev, ktorý ma zaplavil pri jeho otázke, bol iracionálny – nerobil nič zlé, len svoju prácu, plnil si svoje povinnosti. Ale zločin spáchal vlamač, nie ja. Tak prečo som mala pocit, ako keby som sa ocitla na výsluchu?

Bola som v polovici cesty do obývačky s čajom v ruke, keď sa ozvalo búchanie na dvere – také hlasné v tichom byte s ozvenou, až som sa potkla a potom som prihrbená zmeravela.

Mysľou mi blikol strašný, otriasajúci obraz tváre zahalenej kapučnou, rúk v latexových rukaviciach.

Až keď sa búchanie zopakovalo, pozrela som dolu a uvedomila som si, že hrnček s čajom leží rozbitý na dlaždiciach na chodbe a chodidlá mám vlhké od rýchlo chladnúcej tekutiny.

Buchot za dverami neustával.

„Moment!“ zvolala som. Odrazu ma pochytil hnev a do očí sa mi tlačili slzy. „Už idem, preboha! Mohli by ste prestať trieskať na dvere!“

„Prepáčte, slečna,“ povedal policajt, keď som konečne otvorila. „Nebol som si istý, či ma počujete.“ A potom – keď uvidel mláčku čaju a črepiny hrnčeka – dodal: „Kurník šopa, čo sa to tu deje? Ďalšie vlámanie? Haha!“

Keď policajt skončil a odišiel, už bolo popoludnie a otvorila som si notebook. Mala som ho so sebou v spálni a bol to jediný prístroj, ktorý mi vlamač nezobral. Okrem práce, ktorú som si väčšinou nezálohovala, v ňom boli všetky heslá vrátane – pri tej predstave som sa zmraštila – súboru s jednoznačným a príliš úprimným názvom „Banka“. Niežeby som si doň zapísala PIN kódy, ale inak tam bolo v podstate všetko.

Keď prišla bežná záplava mailov, všimla som si jeden s názvom „Plánuješ dnes prísť? ;-)“ a náhle som si uvedomila, že som sa celkom zabudla ozvať do *Velocity*.

Uvažovala som, či im nenapíšem mail, ale napokon som zobrala dvadsaťlibrovku, ktorú som mala odloženú v plechovke od čaju na núdzové platenie taxíka, a vybrala som sa k pochybnému obchodu

s mobilmi pri stanici metra. Trochu som sa musela dohadovať, ale napokon mi chlapík predal lacný mobil so SIM kartou za pätnásť libier, s tým som si sadla do kaviarne na opačnej strane ulice a zavolala som kolegyni Jenn, ktorá v redakcii sedela presne oproti mne.

Porozprávala som jej, čo sa stalo, a prifarbila som to tak, aby to vyznelo vtipnejšie a fraškovitejšie, než to v skutočnosti bolo. Sústredila som sa na vykreslenie komickej scény, ako pilníkom na nechty vylamujem zámku, a nepovedala som jej nič o rukaviciach, o pocite bezmocnej hrôzy ani o mučivo živých spomienkach, ktoré sa mi stále vracajú.

„No teda!“ Hlas na druhom konci praskajúcej linky bol plný hrôzy. „Si v pohode?“

„Viac-menej áno. Ale dnes do práce neprídem, musím upratať byt.“ No, v skutočnosti to nebolo také zlé. Ten človek bol chvályhodne poriadny. Aspoň na vlamača.

„Lo, veľmi ťa ľutujem. Počúvaj, mám ti niekoho zohnať, aby ťa zastúpil na tej *Aurore*?“

Chvíľu som netušila, o čom hovorí, no potom som si spomenula. *Aurora Borealis* bola novučičká superluxusná výletná loď, ktorá sa chystala na trasu po nórskejších fjordoch, a mne sa, hoci som stále poriadne nevedela ako, pošťastilo ukoristiť novinársky vstup na jej prvú plavbu.

A veru som si mala k čomu blahoželať. Hoci som pracovala v redakcii časopisu o cestovaní, väčšinou to bolo biedne: iba som kopírovala agentúrne správy a hľadala obrázky k článkom, ktoré mi z luxusných destinácií posielala moja šéfka Rowan. Práve Rowan mala ísť aj na túto plavbu, nanešťastie však zistila, že zle znáša tehotenstvo – trpela nadmernou nevoľnosťou –, a plavba mi padla do lona ako veľký dar, plný zodpovednosti aj možností. Rowan mi prejavila dôveru, hoci si mohla vybrať z množstva dlhšie slúžiacich

kolegov, a vedela som, že ak tú plavbu zvládnem, bude to kariérne plus. Najmä keď sa bude rozhodovať, kto Rowan zastúpi počas materskej dovolenky, a možno – len možno – sa ľahšie dostanem aj k povýšeniu, ktoré mi už pár rokov sľubuje.

Plavba sa začínala už tento týždeň. Vlastne v nedeľu. O dva dni odchádzam.

„Nie,“ povedala som a prekvapila ma rozhodnosť vo vlastnom hlase. „Nie, netreba. Zvládnem to.“

„Určite? A čo pas?“

„Mala som ho v spálni, takže ho nenašiel.“ Chvalabohu.

„Si si úplne istá?“ zopakovala a počula som jej v hlase znepokojenie. „Je to veľká vec – nielen pre teba, ale aj pre časopis. Ak sa na to necítiš, Rowan by nechcela...“

„Cítim sa na to,“ prerušila som ju. Nemienila som dopustiť, aby mi táto príležitosť preklzla pomedzi prsty. Keby som to spravila, ďalšia by už možno neprišla. „Sľubujem. Naozaj to chcem, Jenn.“

„Dobre...“ povedala takmer zdráhavo. „V tom prípade plnou parou vpred, okej? Dnes ráno nám doručili informačný balíček pre médiá, takže ti ho hneď pošlem kuriérom spolu s lístkami na vlak. Myslím, že hlavné bude napísať o lodi pekný pochvalný článok, lebo Rowan dúfa, že by sa mohli stať našimi inzerentmi. Ale aj medzi hosťami by malo byť zopár zaujímavých ľudí, takže ak napíšeš navyše nejaké profily, tým lepšie.“

„Jasné.“ Zobrala som si z kaviarenskeho pultu pero a začala som si robiť poznámky na servítku. „A pripomeň mi, kedy to odchádza?“

„Stihneš spoj o desať tridsať z King's Cross – ale všetko ti priložím k informačnému balíčku.“

„Super. Vďaka, Jenn.“

„Rado sa stalo,“ odvetila. Hlas mala trochu clivý a zišlo mi na um, či ma neplánovala zastúpiť. „Drž sa, Lo. Ahoj.“

Ešte bolo trochu svetlo, keď som sa pomaly vliekla domov. Boleli ma nohy aj poranené líce a túžila som už len byť pod svojou strechou a dopriať si dlhý horúci kúpeľ.

Dvere na mojom suterénnom byte boli ako vždy v tieni a znovu som si povedala, že si musím zaobstarať bezpečnostné svetlo, ak už nie pre iné, tak preto, aby som dobre videla na kľúče v kabelke. No dokonca aj v šere som si všimla roztrieštené drevo okolo zámky. Zá-
zrak, že som vlamača nepočula. *A čo si čakala, veď si bola opitá*, ozval sa mi v hlave nepríjemný tichý hlas.

Nová zámka vyzerala našťastie pevne, zvnútra som poriadne zamkla, zhodila som z nôh topánky a unaveno som prešla chodbou do kúpeľne. Potlačila som zívnutie, pustila som vodu a sadla som si na záchodovú dosku, aby som si mohla stiahnuť pančuchy. Potom som si začala rozopínať top... ale zarazila som sa.

Väčšinou nechávam dvere na kúpeľni otvorené – bývam tu len ja a Delilah a steny majú sklon vlnnúť, keďže byt je suterénny. Navyše nemám rada uzavreté priestory a miestnosť mi pripadá veľmi malá, vždy keď sú stiahnuté žalúzie. No hoci predné dvere boli zamknuté a bola na nich namontovaná aj londýnska tyč, skontrolovala som okno, zavrela a zamkla som kúpeľňové dvere a až potom som sa vyzliekla.

Bola som unavená. Bože, a ako! Predstavila som si, že zaspím vo vani, zosuniem sa pod hladinu a Judah o týždeň nájde moje nahé nafúknuté telo... Ale dost, nesmiem všetko dramatizovať. Vaňa bola dlhá ledva stodvadsať centimetrov. Musela som sa poriadne skrčiť, aby som si umyla vlasy, nieto ešte, aby som sa utopila.

Voda bola taká horúca, že ma zaštipala rana na líci. Zavrela som oči a skúsila som si predstaviť, že sa nachádzam niekde inde, úplne inde než v tomto mrazivom klaustrofobickom priestore, ďaleko od hnusného, nebezpečného Londýna plného zločincov. Predstavila

som si, že napríklad kráčam po chladnom škandinávskom pobreží, v ušiach mi znie chlácholivý zvuk... ehm... Baltského mora? Na novinárku z časopisu o cestovaní mám znepokojujúce medzery z geografie.

Do mysle sa mi však stále tlačili neželané obrazy. Videla som zámočníka, ako mi oznamuje, že štvrtina vlámaní sa zvykne opakovať. Videla som samu seba, ako sa krčím vo vlastnej spálni a chodidlami sa zapieram do drevenej dlážky. A videla som aj silné ruky v bledom latexe, pod latexom čierne chlpy...

Doriti. Doriti.

Otvorila som oči, ale návrat do reality mi tentoraz nepomohol. Uvidela som totiž, ako sa nado mnou týčia vlhké kúpeľňové steny, väznia ma tu...

Zase ti preskakuje, pípol môj vnútorný hlas. Však to cítiš?

Čuš. Čuš, čuš, čuš, čuš. Znovu som tuho zažmurila oči a začala som počítať, aby som z hlavy vyhnala tie hnusné obrazy. *Jeden. Dva. Tri. Nádych. Štyri. Päť. Šesť. Výdych. Jeden. Dva. Tri. Nádych. Štyri. Päť. Šesť. Výdych.*

Obrazy napokon zmizli, ale dojem z kúpeľa som mala načisto pokazený a odrazu som potrebovala vypadnúť z dusnej malej miestnosti. Vstala som, zakrútila som sa do uteráka, ďalší som si obmotala okolo vlasov a prešla som do spálne, kde na posteli ešte stále ležal notebook.

Otvorila som ho a do Googlu som napísala: „Aké percento vlamačov sa vracia?“

Načítala sa stránka s odkazmi, na jeden som náhodne klikla a prebehla som po ňom, až kým som nenašla odsek, v ktorom stálo: „Keď sa vlamači vracajú... Z celoštátneho prieskumu vyplýva, že za vyše roka sa približne 25 až 50 percent vlámaní opakuje a medzi 25 až 35 percentami sú opakované obeť. Z údajov, ktoré zhromaždila

britská polícia, vyplýva, že 28 až 51 percent opakovaných vlámaní sa vyskytuje v rámci jedného mesiaca, 11 až 25 percent v rámci týždňa.“

Super. Takže zámočník, ten môj priateľský obchodník s hrozbami, v skutočnosti pochopil problém a nenaťahoval ma – hoci ma rozbolela hlava pri výpočtoch, prečo je až 50 percent opakovaných vlámačiek, ale len 35 percent opakovaných obetí. Tak či tak sa mi nepáčilo, že by som sa mala medzi ne zaradiť.

Sľúbila som si, že tento večer sa zrieknem alkoholu, takže keď som skontrolovala predné dvere, zadné dvere, zámky na oknách a ešte raz predné dvere a položila som si nový mobil vedľa postele, uvarila som si pekne cnostne kamilkový čaj.

Odniesla som si ho do spálne s notebookom, informačným baličkom pre médiá a vreckom čokoládových keksov. Bolo len osem hodín a ešte som nevečerala, ale odrazu som bola vyčerpaná – príliš vyčerpaná, aby som varila, dokonca príliš vyčerpaná, aby som si objednala donášku. Otvorila som si pokyny k plavbe, zakutrala som sa pod paplón a čakala som, kedy príde spánok.

Ten však nechodil. Zjedla som celé vrecko keksov a čítala som stránku za stránkou o lodi menom *Aurora Borealis*. Len desať luxusne zariadených kajút... maximálne dvadsať cestujúcich... dôkladne vybraný personál z najlepších svetových hotelov a reštaurácií... Neuspali ma dokonca ani technické podrobnosti o ponore a tonáži. Bdela som síce otrasená, ale zároveň zvláštne nabudená.

Ako som tam tak ležala vo svojom zámotku, pokúšala som sa nemyslieť na vlamača. Nútila som sa rozmýšľať o práci, o všetkých praktických záležitostiach, ktoré som musela vybaviť pred nedeľou. Vyzdvihnúť si nové bankové karty. Zbaliť sa a vyhľadať si informácie k plavbe. Stretnem sa pred odchodom s Judom? Určite sa mi pokúsi dovolať na starý mobil. Odložila som propagačné materiály a otvorila som si maily.

„Ahoj, láska,“ napísala som, potom som prestala a začala som si obhrýzať necht. Čo mu mám povedať? Nemá zmysel hovoriť mu o vlámaní. Ešte nie. Len by mal zlý pocit, že tu nie je, keď ho potrebujem. „Stratila som mobil,“ napísala som. „Je to na dlhé rozprávanie. Ale keď so mnou budeš chcieť hovoriť, napíš mail, neposielaj esemesky. O kolkejši asi máš v nedeľu prísť? Ja skoro odchádzam do Hullu na tú výletnú plavbu po Škandinávii. Dúfam, že sa uvidíme ešte predtým, ako odídem – keby nie, uvidíme sa budúci víkend? Lo.“

Odoslala som mail a dúfala som, že sa nebude čudovať, prečo mu píšem v noci o trištvrti na jednu. Potom som zavrela notebook, vzala som si knižku a pokúšala som sa uspať čítaním.

Nezaberalo to.

O trištvrti na štyri som sa dotackala do kuchyne, zobrala som fľašu a namiešala som si najsilnejší džin s tonikom, aký som zniesla. Prehltla som ho so sebazaprením ako liek, striasla som sa pri ostrej chuti, potom som si naliala druhý a aj ten som vypila, tentoraz pomalšie. Chvíľu som stála a cítila som, ako ma v žilách štekli alkohol, uvoľňovala som si svaly, upokojovala napnuté nervy.

Zvyšok džinu som naliala do pohára a odniesla som si ho do spálne, tam som si meravo ľahla, upierala som oči na ciferník hodín a čakala som, kým alkohol nezaberie.

Jeden. Dva. Tri. Nádych. Štyri... Päť... Päť...

Nepamätám si, že som zaspala, ale muselo sa to stať. V jednej chvíli som sa dívala na hodiny zrakom zahmleným od migrény a čakala som, kedy naskočí 4.44, v nasledujúcej chvíli som žmurkala do Delilahinej chlpacej tváre, keď si o mňa obtierala ňufák a pokúšala sa mi oznámiť, že je čas na raňajky. Vzdychna som. Hlava ma bolela ešte viac ako včera – hoci som si nebola istá, či to spôsobilo poranené

líce, alebo alkohol. Posledný džin s tonikom stál poloprázdny na nočnom stolíku vedľa hodín. Ovoňala som ho a takmer ma naplo. Určite tam boli dve tretiny džinu. Čo mi to zišlo na um?

Hodiny ukazovali 6.04, takže som spala menej než hodinu a pol, ale už som sa prebrala a nemalo zmysel pokúšať sa s tým bojovať. Radšej som vstala, roztiahla som žalúzie a vykukla som do sivého úsvitu, na tenké slnečné lúče, čo prúdili do suterénneho okna. Deň pôsobil chladne a mrzuto. Obula som si papuče a roztrasená som prešla po chodbe k termostatu, pripravená predbehnúť automatický časovač a spustiť kúrenie.

Bola sobota, takže som nemusela pracovať, ale vybavovačky spojené s priradením môjho čísla k novému mobilu a s vydaním nových bankových kariet zabrali väčšinu dňa. Večer som už bola opitá od únavy.

Cítila som sa rovnako, ako keď som letela z Thajska cez Los Angeles – po nočných letoch som bývala vždy podráždená od nedostatku spánku a beznádejne dezorientovaná. Niekde nad Atlantikom som si uvedomila, že som prekonala spánok, že to môžem rovno vzdať. Doma som klesla na posteľ, ako keby som padala do studne, rútila som sa do zabudnutia a prespala som dvadsaťdva hodín. Prebrala som sa oťapená a meravá a Judah mi búchal na dvere s nedeľnými novinami.

Lenže tentoraz mi moja posteľ nebola útočiskom.

Pred odchodom na plavbu som sa nutne potrebovala dať dokopy. Naskytla sa mi neopakovateľná príležitosť po desiatich rokoch nudnej mechanickej novinárčiny ukázať, čo je vo mne. Dostala som šancu prejaviť, že na to mám – že takisto ako Rowan dokážem nadväzovať kontakty a dostanem náš časopis *Velocity* medzi úspešných a bohatých. A lord Bullmer, majiteľ lode *Aurora Borealis*, k nim rozhodne patrila. Len jedno percento jeho rozpočtu na propa-

gáciu by nás celé mesiace udržalo nad vodou, nehovoriac o známych osobnostiach v oblasti fotografie a cestovania, ktoré dostali pozvanie na prvú plavbu. Ich mená by sa veľmi pekne vynímali na našej obálke.

Nemala som v úmysle presvedčať Bullmera pri večeri – nič také neohrabané a komerčné. Ale keby som získala jeho číslo a postarala sa o to, aby zdvihol, keď mu zavolám... povýšenie by ma určite neminulo.

Počas večere som si iba mechanicky kládla do úst mrazenú pizzu, až kým som nebola plná, a popri tom som sa vrátila k informačným materiálom, ale slová a fotografie mi plávali pred očami, prídavné mená sa zlievali jedno do druhého: „butikový... exkluzívny... jedinečný... luxusný... umelecký...“

So zívnutím som pustila stránku, potom som pozrela na hodinky a uvedomila som si, že je už po deviatej. Chvalabohu, mohla som ísť do postele. Keď som opakovane kontrolovala dvere a zámky, povedala som si, že tá strašná únava má jednu výhodu – včerajšia noc sa nemôže zopakovať. Bola som taká unavená, že aj keby prišiel vlamač, zrejme by som to prespala.

O 0.47 som si uvedomila, že sa mýlim.

O 1.23 som sa slabošsky a hlúpo rozplakala.

Takže je koniec? Už nikdy nezaspím?

Musela som sa vyspať. Musela som. Musela... Počítala som na prstoch, nedokázala som si to vyrátať z hlavy. Za posledné tri dni som dokopy spala menej než štyri hodiny.

Doslova som cítila chuť spánku. Cítila som ho, ale bol tesne mimo môjho dosahu. Ak nezaspím, tak zošaliem.

Z očí mi znovu vytryskli slzy – a ani som nevedela prečo. Boli to slzy frustrácie? Hnevu na seba, na vlamača? Alebo len slzy vyčerpania?

Vedela som len toľko, že sa mi nedarí zaspáť – a spánok som pritom mala na dosah ako nesplnený sľub. Mala som pocit, ako keby som utekala k fatamorgáne, ktorá stále cúva, vzdáva sa mi tým rýchlejšie, čím zúfalejšie sa k nej ženiem. Alebo to bolo ako ryba vo vode, čosi, čo som musela chytiť a udržať, ale čo sa mi stále vyšmykovalo pomedzi prsty.

Bože, chcem spať...

Delilah ku mne vyplašene obrátila hlavu. Naozaj som to povedala nahlas? Už som si tým nebola istá. Kriste, naozaj mi preskakuje.

Záblesk tváre – lesklé vodnaté oči v tme.

Posadila som sa, srdce mi bilo tak prudko, až som ho cítila v zadnej časti lebky.

Musím odtiaľto vypadnúť.

Vstala som, od vyčerpania som sa potácala ako v tranze, strčila som nohy do topánok a na pyžamo som si natiahla kabát. Potom som si vzala kabelku. Keď nemôžem spať, pôjdem sa prejsť. Niekam. Hocikam.

Keď ku mne nechce prísť spánok, tak si ho nájdem.

3

Ulice o polnoci neboli prázdne, ale neboli ani tie isté, ktorými som každý deň chodila do práce.

Medzi sírovožltými kruhmi svetla vládlo sivé šero a studený vietor mi pod nohami prefukoval odhodené papiere, listy a odpadky. Mala som sa báť – tridsaťdvaročná žena v pyžame, túlajúca sa v noci po uliciach. Ale cítila som sa tu bezpečnejšie ako v byte. Tu by ma aspoň niekto počul kričať.

Nemala som plán, len kráčať ulicami, až kým od únavy nebudem vládäť stáť. Niekde okolo Highbury a Islingtonu som si uvedomila, že prší, určite začalo pršať už dávnejšie, lebo som celá premočená. Stála som tam v mokrých topánkach, môj vyčerpaný, otupený mozog sa pokúšal sformulovať nejaký ďalší postup, a nohy sa mi takmer sami od seba pohli – nie domov, ale na juh, kde je Angel.

Uvedomila som si, kam idem, až keď som tam bola. Až keď som stála pod strieškou na jeho dome, omámene som žmúrila na zvonkovú bránu, kde je jeho meno napísané jeho vlastným malým rukopisom: LEWIS. Nebol tam. Bol na Ukrajine a vrátiť sa mal až zajtra. Mala som však vo vrecku kabáta jeho náhradné kľúče a nedokázala som si predstaviť cestu pešo do svojho bytu. *Mohla by si si zobrat taxík, podpichol ma tichý hlas v zadnej časti hlavy. Nejde o to, že sa ti nechce ísť pešo. Si zbabelá.*

Pokrútila som hlavou, až sa dažďové kvapky rozprskli na oceľových bytových zvončekoch. Prehrabávala som sa medzi kľúčmi, kým som nenašla ten od vchodu. Vklzla som dnu, do dusného tepla spoločných priestorov.

Na druhom poschodí som si opatrne odomkla byt.

Bola v ňom úplná tma. Všetky dvere boli pozatvárané a na chodbe neboli okná.

„Judah?“ zavolala som. Bola som si istá, že nie je doma, ale nebolo vylúčené, že u seba nechal prespať nejakého kamaráta, a nechcela som nikomu uprostred noci spôsobiť infarkt. Veľmi dobre som vedela, aké to je. „Jude, to som len ja, Lo.“

Nikto sa neozval. V byte panovalo ticho – úplné a absolútne ticho. Otvorila som dvere na ľavej strane do kuchyne s jedálňou a po prstoch som vošla dnu. Nezažala som svetlo. Len som zo seba zhodila mokré šaty, kabát, pyžamo aj všetko ostatné, a nastrkala som ich do drezu.

Potom som nahá prešla do spálne, kde na prázdnu Judahovu posteľ dopadal kruh mesačného svitu, sivý paplón bol pokrčený, ako keby z neho len teraz vstal. Po rukách a nohách som preliezla do stredu postele, vychutnávala som si hebkosť posteľnej bielizne, ale aj jeho vôňu, jeho pot a vodu po holení, jednoducho – jeho. Juda.

Zavrela som oči.

Jeden. Dva...

Privalil ma spánok, pohltil ma ako vlna.

Prebudila som sa na ženský vreskot a pocit, že niekto leží na mne a drží ma, hoci sa mykám.

Nejaká ruka mi zvierala zápästie, zovretie bolo oveľa silnejšie než moje. V šialenej panike som voľnou rukou naslepo šmátrala v čierňave, hľadala som čokoľvek, čo by sa dalo použiť ako zbraň, a zovrela som nočnú lampu.

Mužskú ruku som mala na ústach, pod mužovou ťarchou som sa dusila a z celej sily som zdvihla ťažkú lampu a zahnila som sa.

Ozval sa výkrik a cez opar hrôzy som začula hlas, prekrývajúce sa slová.

„Lo, to som ja! To som ja, preboha, prestaň!“

Čože? Preboha.

Ruky sa mi tak triasli, že keď som sa pokúsila zažať svetlo, len som niečo zhodila.

Vedľa seba som počula, ako Judah lapá po dychu, a ozýval sa aj akýsi bublajúci zvuk, ktorý ma vylakal. Dofrasa, kde je nočná lampá? Potom som si to uvedomila – tresla som ňou Judaha do tváre.

Vstala som z postele, na roztrasených nohách som prešla k dverám a našla som vypínač. Miestnosť okamžite zaplavila neľútostná jasná žiara desiatky halogénových svetidiel a každé osvetľovalo detail z hororu, ktorý som mala pred očami.

Judah kľučal pri posteli a držal si tvár, na bradu a hrud' mu kvapkala krv.

„Preboha, Jude!“ Na neistých nohách som sa k nemu rozbehla, rozochvenými rukami som zo škatuľky pri posteli vybrala papierové vreckovky. Pritískala som mu ich na tvár. „Preboha, čo sa stalo? Kto to kričal?“

„Ty!“ zachrčal. Vreckovky už boli celé červené od krvi.

„Čože?“ Ešte stále vo mne kolovala záplava adrenalínu. Zmätené som sa obzerala po miestnosti a hľadala som tú ženu a útočníka. „Ako to myslíš?“

„Prišiel som domov,“ odvetil ubolene, brooklynský prízvuk mu tlmila vreckovka. „V polospánku si začala kričať. Pokúšal som sa ťa zobudiť a – stalo sa toto.“

„Doriti.“ Dľaňou som si zakryla tvár. „Veľmi sa ospravedlňujem.“ Ten vresk pôsobil tak živo. Naozaj som to kričala len ja?

Opatrne si odtiahol ruku od úst. V guči šarlátovej vreckovky niečo bolo, niečo malé a biele. Uvedomila som si to, až keď som sa pozrela na jeho tvár – chýbal mu zub.

„Preboha.“

Pozrel na mňa, z úst a nosa mu stále kvapkala krv.

„Pekné privítanie,“ zamrmal.

„Prepáč.“ Cítila som v hrdle šteklenie slz, ale nechcela som plakať pred taxikárom. Radšej som sťažka prehltna. „Judah?“

Judah mlčal, len sa díval von oknom do sivého úsvitu, čo sa začínal rozlievať nad Londýnom. Na pohotovosti to trvalo dve hodiny a potom mu len zašili peru a poslali ho na zubársku pohotovosť. Zubár mu zatlačil zub naspäť a v podstate mu povedal, aby sa modlil. Zub sa dá zachrániť, len ak sa znovu zakorení. Ak nie, bude potrebovať mostík alebo zubný implantát. Unavene zavrel oči a mne zovrelo žalúdok od výčitiek svedomia.

„Prepáč,“ zopakovala som, tentoraz zúfalejšie. „Neviem, čo ti mám k tomu viac povedať.“

„Nie, ty mne prepáč,“ povedal unavene. Vyznelo to ako „prepás“, ako keď opilec napodobňuje Seana Conneryho, po lokálnej anestézii v pere sa mu ťažko rozprávalo.

„Tebe? Čo ti mám prepáčiť?“

„Neviem. Že som to pokašlal. Že som tu nebol.“

„Myslíš, keď prišiel ten vlamač?“

Prikývol. „Presne. Ale vlastne nielen vtedy. Mrzí ma, že som tak často preč.“

Naklonila som sa k nemu a on ma jednou rukou objal. Oprela som si mu hlavu o plece a počúvala som pomalý pravidelný tep jeho srdca, ubezpečujúco nenáhlivý v porovnaní s mojím zrýchleným tepom. Pod bundou mal zakrvavené tričko, pod lícom som cítila

mäkkú a obnosenú látku. Keď som sa zhlboka nadýchla, zacítila som jeho pot a tep sa mi spomalil.

„Nebol by si mohol nič urobiť,“ povedala som mu do hrude. Pokrútil hlavou. „Aj tak som mal byť tu.“

Už sa rozvidnievalo, keď sme vyplatili taxikára a dovliekli sme sa po schodoch k jeho bytu. Keď som sa pozrela na hodinky, videla som, že je už takmer šesť. Dofrasa, o pár hodín musím sedieť vo vlaku do Hullu.

Vnútri sa Judah vyzliekol a klesli sme na posteľ, pokožka na pokožke. Pritiahol si ma k sebe a so zavretými očami vdychoval vôňu mojich vlasov. Bola som taká unavená, že som nevládala poriadne rozmýšľať, no neľahla som si a nepoddala som sa spánku. Namiesto toho som naňho vyliezla, bozkávala som ho na hrdlo, na brucho, na tmavý pásik chĺpkov, ktoré smerovali k jeho rozkroku.

„Lo...“ zachrčal a pokúsil sa ma vytiahnuť k sebe, aby ma mohol pobožkať, ale pokrútila som hlavou.

„Nie, máš čerstvo zašité ústa. Len lež.“

Spustil hlavu, hrdlo sa mu naplo v bledom páse úsvitu, ktorý prenikal cez záclony.

Uplynulo osem dní, odkedy som ho videla naposledy. Zase ho uvidím po ďalšom týždni. Ak to teraz neurobíme...

Potom som ležala v jeho náručí, čakala som, kým sa mi spomali dych a tep, a pocítila som, ako sa mu líce pohlo pri úsmeve.

„Toto je lepšie,“ povedal.

„Lepšie než čo?“

„Takéto privítanie som očakával.“

Mykla som sa a on sa dotkol svojej tváre.

„Lo, miláčik, bol to len žart.“

„Viem.“

Dlho sme obaja mlčali. Myslela som si, že zaspáva, zavrela som oči a nechala som sa zaplaviť únavou, ale potom som pocítila, ako sa mu nadvihla hrud' a napli sa mu svaly, keď sa zhlboka nadýchol.

„Lo, nebudem sa ťa znovu pýtať, ale..“

Nedopovedal, ale ani nemusel. Cítila som, čo chce povedať. Týkalo sa to toho, čo mi hovoril na Nový rok – chcel, aby sme sa posunuli ďalej. Aby sme sa k sebe nastáhovali.

„Porozmýšlam o tom,“ povedala som napokon hlasom, ktorý ako keby ani nebol môj, hlasom, ktorý znel nezvyčajne tlmene.

„To si povedala už pred niekoľkými mesiacmi.“

„Stále o tom rozmýšlam.“

„Tak sa rozhodni.“ Dotkol sa mi brady, jemne potiahol k sebe moju tvár. Pri pohľade naňho mi zovrelo srdce. Načiahla som k nemu ruku, ale zadržal ju. „Lo, prestaň zahovárať. Vieš, že som trpezlivý, ale začínam mať pocit, že nie sme zajedno.“

Vnútorosti sa mi zachveli v dôvernej známej panike – bolo to čo-si medzi nádejou a hrôzou.

„Nie sme zajedno?“ Môj úsmev pôsobil silene. „Čo si zase pozeral Oprah?“

Vtedy mi pustil ruku, a keď sa odvrátil, niečo v jeho tvári sa uzavrelo. Zahryzla som si do pery.

„Jude...“

„Nie,“ povedal. „Jednoducho – nie. Chcel som sa o tom porozprávať, ale ty očividne nie, takže – pozri, som unavený. Onedlho bude ráno. Poďme spať.“

„Jude,“ zopakovala som, tentoraz prosebne, nenávidela som sa, že som taká protivná, nenávidela som aj jeho, že ma do toho tlačí.

„Povedal som nie,“ hlesol unavene do vankúša. Myslela som si, že hovorí o našom rozhovore, ale potom pokračoval: „Odmietol som tú robotu. V New Yorku. Odmietol som ju. Kvôli tebe.“ Doriti.

4

Keď mi o pár hodín neskôr zazvonil budík a vytiahol ma do bdenia, spala som hlbokým otupujúcim spánkom, ako keby som bola nadrogovaná.

Nevedela som, ako dlho zvonil, ale určite už nejaký čas. Bolela ma hlava a dlhšiu chvíľu som iba ležala a pokúšala som sa zorientovať, až potom som vystrela ruku a stíšila zvonenie, aby nezobudilo Judaha.

Pretrela som si oči, ponatáhovala som sa, s námahou som si rozhýbala krčnú chrbticu a plecia, potom som sa bolestivo zdvihla, vyliezla som z postele a prešla som do Judahovej kuchyne. Kým sa varila káva, vzala som si tabletky a potom som v kúpeľni pohľadala niečo proti bolesti. Našla som ibuprofen a paracetamol a tiež niečo v hnedej plastovej fľaštičke, čo podľa mojej matnej spomienky Judahovi predpísali, keď si pri futbale vyvrtol koleno. Otvorila som viečko, zabezpečené proti deťom, a nazrela som dnu. Tabletky boli obrovské, spolovice červené, spolovice biele, a vyzerali, že by mohli zabráť.

Napokon som sa neodhodlala vziať si z nich. Do dlane som si z vnútorných obalov na poličke vytlačila dva ibuprofeny a jeden paracetamol s rýchlym uvoľňovaním. Zapila som ich dúškom kávy – čiernej, lebo v prázdnej chladničke nebolo mlieko – a zvyšok hrnčeka som vypila pomalšie, uvažovala som o včerajšom večere, o svojich hlúpych výčinoch a o tom, čo mi na záver povedal Judah...

Prekvapilo ma to. Vlastne nielen prekvapilo. Šokovalo. Jeho dlhodobé plány sme spolu nikdy nerozoberali, ale vedela som, že mu chýbajú kamaráti zo Štátov, že by bol rád zase s mamou a mladším bratom, ktorých som nikdy osobne nestretla. A to, čo teraz urobil... urobil to pre seba? Alebo pre nás dvoch?

V kanvici zostalo ešte za pol hrnčeka kávy, tak som ju naliala do druhého hrnčeka a opatrne som ju odniesla do spálne.

Judah ležal rozvalený na matraci, ako keby tam spadol. Vo fil-moch pôsobia spáči pokojne, ale z neho pokoj nevyžaroval. Roz-razenú peru skrýval pod ramenom, s orlím nosom a zmrašteným obočím vyzeral ako zlostný dravec, ktorého hájnik zostrelil v letku a ešte stále ho to hnevá.

Hrnček s kávou som veľmi ticho položila na jeho nočný stolík, priložila som si tvár k vankúšu vedľa neho a pobozkala som ho na šiju. Pokožku tam mal teplú a prekvapujúco hebkú.

Pohniedzil sa, štíhloú opálenou rukou ma objal okolo pliec a oči sa mu otvorili, vyzerali o tri odtiene tmavšie od jeho bežnej orieško-vohnedej farby.

„Ahoj,“ šepala som.

„Ahoj.“ Zmraštil tvár a zívól, potom ma stiahol k sebe. Chvíľu som sa bránila, myslela na loď, vlak a auto, ktoré ma čakalo v Hulle. Potom mi telo ochablo, rozpustilo sa ako plast, a pomaly som sa zložila k nemu, do jeho tepla. Chvíľu sme len ležali a pozerali si do očí. Placho som sa načiahla a dotkla sa náplastí na jeho pere.

„Myslíš, že zub sa prijme?“

„Neviem,“ odvetil. „Dúfam, že áno, v pondelok musím ísť do Moskvy a tam by som sa nerád vláčil po zubároch.“

Nič som na to nepovedala. Zatvoril oči, natiahol sa, až mu za-praskali kĺby. Potom sa prevalil na bok a jemne mi položil dľaň na holý prsník.

„Judah...“ vzdychla som. V hlase mi znela podráždenosť aj túžba.

„No?“

„Nemôžem. Už musím ísť.“

„Tak choď.“

„Nie. Prestaň s tým.“

„Tak ako, mám prestať alebo...?“ Pomaly, krivo sa usmial.

„Jedno aj druhé. Vieš, ako to myslím.“ Posadila som sa na posteli a pokrútila som hlavou. Bolela ma a ten pohyb som hneď oľutovala.

„Líce je už na tom lepšie?“ spýtal sa.

„Hej.“ Priložila som si k rane ruku. Bola opuchnutá, ale menej ako predtým.

„Mal som byť s tebou,“ zašomral.

„No, nebol si,“ odsekla som ostrejšie, ako som chcela. „Nikdy nie si.“

Zažmurkal a oprel sa o lakte, pozrel na mňa, tvár mal stále ochabnutú od spánku, odtlačenú od vankúša.

„Čo tým chceš povedať?“

„Dobre si počul.“ Vedela som, že trepem, ale slová sa zo mňa už valili. „Akú máme budúcnosť, Jude? Aj keby som sa sem nastáhovala, aký máš plán? Mám tu sedieť, tkať si rubáš ako Penelopa a udržiavať oheň v domácom kozube, kým ty budeš popíjať škótsku v nejakom ruskom bare s inými zahraničnými korešpondentmi?“

„Čo ťa to odrazu pochytilo?“

Zavrtela som hlavou a spustila som nohy z postele. Začala som sa obliekať, dvíhala som z dlážky veci, ktoré som si tam nechala po návrate z pohotovosti.

„Nič, len som unavená, Jude.“ Unavená? To bol ešte slabý výraz. Za posledné tri noci som dohromady nenaspala viac ako dve hodiny. „A naozaj neviem, kam my dvaja smerujeme. Je to ťažké, už keď sme len dvaja. Nechcem skončiť ako manželka, ktorá trčí doma

s dieťaťom a so záchvatmi popôrodnej depresie, kým ty skáčeš do cesty guľkám v každej diere na tejto strane rovnička.“

„Najnovšie udalosti skôr naznačujú, že väčšie nebezpečenstvo mi hrozí vo vlastnom byte,“ poznamenal Judah, ale keď uvidel, ako sa tvárim, zmraštil sa. „Prepáč, to bolo odo mňa hlúpe. Viem, že si nechcela.“

Prehodila som si cez plecia ešte stále vlhký kabát a zdvihla som kabelku.

„Maj sa, Judah.“

„Maj sa? Ako to myslíš, že maj sa?“

„Ako chceš.“

„Ja chcem, aby si prestala takto hnusne dramatizovať a nastáhovala si sa do môjho bytu. Lúbim ťa, Lo!“

Tie slová ma poštípali ako zaucho. Zastala som vo dverách, váhu svojej únavy som cítila ako fyzické bremeno zavesené na krku, ktoré ma ťahalo dole.

Ruky v bledom latexe, smiech...

„Lo?“ neisto sa ozval.

„Toto je nad moje sily,“ povedala som mu, ale už som bola tvárou obrátená do chodby. Nemala som úplne predstavu, čo tým chcem povedať – nevládzem odísť, nevládzem zostať, nevládzem pokračovať v tomto rozhovore, nevládzem takto žiť, nevládzem vôbec nič. „Už len... musím odísť.“

„Takže tá práca,“ začal a v hlase sa mu objavil zárodok hnevu, „tá práca, ktorú som odmietol... vravíš, že som sa rozhodol zle?“

„Ja som ťa o to nikdy nežiadala.“ Triasol sa mi hlas. „Nikdy som ťa o to nežiadala. Tak mi to teraz nevyčítaj.“ Prehodila som si kabelku cez plece a zamierila som k dverám.

Nič na to nepovedal. Nepokúsil sa ma zadržať. Vyšla som z bytu s pocitom, akoby som bola napoly opitá. Až keď som nastúpila do vozňa v metre, konečne mi došlo, čo sa v skutočnosti práve stalo.

5

Zbožňujem prístavy. Zbožňujem pach dechtu, morský vzduch, krik čajok. Možno to spôsobili roky plavieb cez La Manche do Francúzska na letné prázdniny, čo ja viem, ale v prístave sa cítim tak slobodne, ako sa mi to na letisku ešte nestalo. Letisko znamená prácu, bezpečnostné kontroly, meškanie. Prístav znamená... neviem čo. Niečo úplne iné. Možno únik.

Vo vlaku sa mi darilo nemyslieť na Judaha a pokúšala som sa rozptýliť vyhľadávaním informácií k plavbe. Richard Bullmer bol odo mňa len o niekoľko rokov starší, ale pri pohľade na jeho profesionálny životopis som sa hneď cítila zúfalo neschopná – bol to zoznam firiem a vedúcich pozícií, z ktorého sa mi zahmlil zrak. Každý z tých postov bol stupienkom k väčším peniazom, väčšiemu vplyvu.

Keď som si na mobile otvorila Wikipediú, fotografia mi ukázala dobronozova opáleného fešáka s výrazne čiernymi vlasmi, pod pazuchu sa držal s krásnou blondínou pred tridsiatkou. „Richard Bullmer s manželkou Anne Lyngstadovou, dedičkou veľkého rodinného majetku, na ich svadbe v Stavangeri,“ znel titulok.

Vzhľadom na jeho šľachtický titul som predpokladala, že bohatstvo dostal ako na tanieri, ale aspoň podľa Wikipédie sa zdalo, že to nebolo odo mňa fér. Dospieval asi naozaj ako v bavlnke – súkromná internátna škola, potom Eton a Balliol. Lenže v prvom ročníku na

univerzite mu zomrel otec – matka ho zrejme nevychovala ani predtým, to nebolo jasné – a rodinné imanie pohltili dane a dlhy, takže v devätnástich rokoch zostal bez strechy nad hlavou a sám.

Za týchto okolností by bolo obdivuhodné už to, že vyštudoval Oxford a získal tam doktorát, ale jemu sa v treťom ročníku podarilo aj založiť internetový startup. V roku 2003 ho uviedol na akciový trh a bol to prvý z dlhej série úspechov, ktoré vyvrcholili týmto luxusným plávajúcim hotelom s desiatimi kajutami, určeným na vyhladkové plavby pozdĺž škandinávského pobrežia. „Sme ideálny priestor pre vašu svadbu snov, jedinečné firemné podujatie, kde ohromíte svojich prominentných klientov, alebo jednoducho exkluzívnu rodinnú dovolenku, na ktorú nikdy nezabudnete,“ čítala som si z materiálu pre tlač, keď sa vlak rútil na sever, potom som nalistovala pôdorys obytnej paluby.

V prednej časti lode – asi by sa mala správne nazývať prova – boli štyri veľké apartmány. Vzadu bola osobitná sekcia so šiestimi menšími kajutami usporiadanými pri sebe do tvaru podkovy. Každá kajuta mala číslo, párne na jednej strane a nepárne na druhej strane centrálnej chodby. Kajuta číslo jeden bola na hrote provy, kajuty deväť a desať boli vedľa seba v zakrivenej korme. Odhadovala som, že ma ubytujú v niektorej menšej kajute – apartmány zrejme rezervovali pre VIP hostí. Pôdorys neuvádzal rozmery. Zamračila som sa pri spomienke na trajekty z kanála La Manche: občas som skončila v klaustrofobickej maličkosti kajute bez okien. Predstava, že by som mala päť dní stráviť v podobnom priestore, ma nenadchla, ale veď na luxusnej lodi majú hostia hádam k dispozícii viac miesta?

Znovu som obrátila stránku s nádejou, že nájdem fotografie kajút, ktoré ma upokoja, no namiesto toho som mala pred očami záber na gurmánsky výber škandinávskych lahôdok na bielom obruse. Šéfkuchár z *Aurory* sa zaučil v reštauráciách *Noma* a *El Bulli*. Zívla

som a opäť som si počúchala oči, pripomenula sa mi únava a ťažoba všetkého, čo sa stalo večer.

Pred očami som mala zrazu Judaha so zošitou tvárou, ako vyzeral, keď som od neho odišla. Mykla som sa. Veď ani neviem, čo sa odohralo. Rozišli sme sa? Dala som mu kopačky? Vždy keď som sa pokúsila o rekonštrukciu toho rozhovoru, môj vyčerpaný mozog ma odstavil a začal tam dokladať slová, ktoré som nepovedala, odpovede, ktoré som len chcela vysloviť, takže Judah vyzeral ešte nemožnejší alebo protivnejší, ale to len preto, lebo som chcela obhájiť vlastné stanovisko, prípadne pôsobil ako stelesnenie bezpodmienečnej lásky, aby som sama seba presvedčila, že to s nami dobre dopadne. O to, aby odmietol miesto v New Yorku, som ho však naozaj nežiadala. Tak prečo čakal, že mu za to budem vďačná?

Cestou zo stanice do prístavu, som si asi tridsať minút nepohodlne zdriemla, a keď mi taxikár veselo oznámil, že sme na mieste, bolo to ako šplech studenej vody do tváre. Vylviekla som sa z taxíka priamo do ostrého slnečného svetla a slaného vetra, otupená a dezorientovaná.

Taxikár ma vysadil takmer pod nástupným mostíkom spusteným z *Aurory*, ale aj tak som pri pohľade na oceľové stupienky neverila vlastným očiam. To, čo som videla, mi bolo známe z reklamnej brožúry – obrovské sklené okná odrážali slnko, vydrhnuté, bez jediného odtlačku prsta či kvapky slanej vody. Biela farba žiarila tak sviežo, akoby ju naniesli v to isté ráno. Realita však nemala správne rozmery. *Aurora* bola malá – pripomínala skôr väčšiu jachtu než výletnú loď. Butikový hotel, spomenula som si a pochopila som, čo tým mysleli. Väčšie lode som videla pri pobreží gréckych ostrovov. Zdalo sa mi až nemožné, že všetko, čo sa uvádzalo v brožúre – knižnica, zimná

záhrada, kúpele, sauna, kokteilmový bar a ostatné vymoženosti, zjavne nevyhnutné pre rozmazaných pasažierov –, by sa mohlo zmestiť do tohto útleho plavidla. Tá malosť spolu s dokonale hladkým náterom dodávali lodi zvláštny hračkársky výzor, a keď som vystúpila na úzke ocelové schody, náhle sa mi pred očami zjavil čudný a neveľmi príjemný obraz: *Aurora* ako loď uväznená vo fľaši. Miniaturna, izolovaná, neskutočná. V tej predstave som sa scvrkla na rovnako miniatúrnu veľkosť pri každom kroku, ktorým som vystupovala k lodi. Bol to čudný pocit, ako keby som pozerala nesprávnym koncom ďalekohľadu, a takmer sa mi z neho zakrútila hlava.

Schody sa mi pod nohami hojdali, hladká tmavomodrá voda v prístave sa krútila a vírila podo mnou a mňa na okamih prepadla ilúzia, že padám dole, že oceľ sa podo mnou rozpadáva. Zatvorila som oči a zovrela som prstami chladné kovové zábradlie.

Zhora ku mne doľahol ženský hlas.

„Nádherná vôňa, však?“

Zažmurkala som. Vo vchode do lode stála stewardka. Svetlovlasá, takmer platinová blondína, ale opálená dotmava a usmievala sa, akoby som bola jej bohatá dávno stratená príbuzná z Austrálie. Nadýchla som sa, podarilo sa mi nadobudnúť rovnováhu a prejsť zvyšok schodov, aby som mohla vstúpiť do *Aurory Borealis*.

„Vitajte, slečna Blacklocková,“ oslovila ma stewardka s prízvukom, ktorý som nevedela zaradiť, ale jej slová mi rozhodne sprostredkovali dojem, že stretnutie so mnou je pre ňu životný zážitok porovnateľný s výhrou v lotérii. „Tak veľmi sa teším, že vás môžeme privítať na palube. Smie vám jeden z našich nosičov prevziať kufor?“

Poobzerala som sa, márne som si lámala hlavu, odkiaľ vie, kto som. Kufor mi zmizol, kým som stihla protestovať.

„Smie vám ponúknuť pohár šampanského?“

„Hm,“ blysla som sa duchaplnou odpoveďou. Stewardka si ju vysvetlila ako súhlas a vzápätí sa mi v ruke ocitol orosený štíhly pohár na stopke. „Hm, vďaka.“

Interiér *Aurory* bol úžasný. Lod' možno nevyunikala veľkosťou, ale prepychu do nej napratali dosť aj na desaťnásobné plavidlo. Vstupné dvere viedli rovno na odpočívadlo dlhého zaobleného schodiska, kde bol každý kúsok povrchu nalakovaný, obložený mramorom alebo prizdobený drapériou zo surového hodvábu. Celé schody osvetľoval luster, z ktorého až boleli oči, zalieval priestor odbleskami svetla, ktoré mi zo všetkého najviac pripomínali odraz slnka od morskej hladiny za letného dňa. Spôsobovalo to miernu nevoľnosť – nie v zmysle výčítiek svedomia, hoci keby sa nad tým človek zamyslel, určite by pocítil aj tie, skôr v tom zmysle, že svetlo dezorientovalo zrak. Krištále ho totiž znásobovali ako prizmy, oslňovali vás a vyvádzať z rovnováhy pocitom, že pozeráte do detského kaleidoskopu. Keď sa tento dojem skombinoval s mojím drastickým nevyspatím, výsledok nebol ktovieako príjemný.

Stewardka asi zaregistrovala, že vyvalujem oči, lebo sa hrdo usmiala.

„Toto sú Veľké schody. Úchvatné, však?“ prehodila. „Ten luster pozostáva z vyše dvoch tisícok Swarovského krištáľov.“

„Uf,“ hlesla som. Bolela ma hlava a uvažovala som, či som si nezabudla ibuprofen. Bolo ťažké nežmurkať.

„Sme na *Auroru* veľmi hrdí,“ pokračovala srdečne stewardka. „Volám sa Camilla Lidmanová a mám na starosti pohostinnosť na lodi. Kanceláriu mám na dolnej palube, a ak je niečo, čím by som vám mohla pobyt u nás ešte spríjemniť, prosím, bez váhania ma kontaktujte. Môj kolega Josef,“ ukázala na usmiateho plavovlasého muža po svojej pravici, „vás zavedie do vašej kajuty a ukáže vám vybavenie. Večera sa podáva o ôsmej, ale pozývame vás na siedmu do Lindgre-

novej salóna na prezentáciu lode a divov, ktoré môžete očakávať na tejto plavbe. Ach! Pán Lederer.“

Po schodoch za nami vystupoval vysoký počerný štyridsiatnik a za ním sa s obrovským kufrom naťahoval nosič.

„Prosím, dávajte pozor,“ sykol a viditeľne sa zmraštil, keď vozík s kufrom nadskočil na spoji v schodisku. „V tom kufri sú veľmi citlivé prístroje.“

„Pán Lederer,“ povedala Camilla Lidmanová s rovnakým takmer šialeným nadšením, aký vložila aj do môjho uvítania. Musela som jej to uznať – herečka bola dobrá, aj keď v prípade pána Lederera sa asi premáhala o niečo menej, lebo bol celkom fešák. „Dovoľte, aby som vás privítala na palube *Aurory*. Smiem vám ponúknuť pohár šampanského? A pani Ledererová?“

„Pani Ledererová nepríde.“ Pán Lederer si prehrabol vlasy a pozrel na krištáľový luster s výrazom mierneho zmätku.

„Ach, to mi je ľúto.“ Hladučké čelo Camilly Lidmanovej sa zamračilo. „Dúfam, že sa jej nič nestalo.“

„Kdeže, je úplne zdravá,“ odvetil pán Lederer, „popravde práve keľuje s mojím najlepším kamarátom.“ Usmial sa a vzal si šampanské.

Camilla šokovane zažmurkala, potom dodala akoby nič: „Josef, poprosím vás, zavedte slečnu Blacklockovú do jej kajuty.“

Josef sa mierne uklonil a ukázal po schodoch smerom dolu. „Nech sa páči tadiaľto.“

Tupo som prikývla a dala som sa odvieť, stále s pohárom šampanského v ruke. Za sebou som počula, ako Camilla informuje pána Lederera o svojej kancelárii na spodnej palube.

„Ubytovali vás v kajute číslo deväť, to je Linnaeusov apartmán,“ povedal mi Josef, keď som za ním vchádzala do béžového šera chodby bez okien s hrubým kobercom na dlážke. „Všetky kajuty nesú mená významných škandinávskych vedcov.“

„Kto je u Nobela?“ nervózne som zavtipkovala. Z chodby som mala zvláštny dusivý pocit, klaustrofóbia ma doslova tlačila ako závažie na šiji. Nešlo len o jej rozmery, ale o uspávaco stlmené lampy a neprítomnosť prirodzeného svetla.

Josef odpovedal úplne vážne: „Na tejto konkrétnej plavbe budú v Nobelovom apartmáne ubytovaní lord a lady Bullmerovci. Lord Bullmer je riaditeľom firmy Northern Lights, ktorá vlastní loď. Kajút je desať,“ povedal mi, keď sme zostupovali po ďalšom schodisku, „štyri sú vpredu, šesť vzadu, všetky na strednej palube. V každej sú až tri miestnosti vrátane spálne s dvojlôžkom a kúpeľňa s veľkou vaňou a sprchovým kútom. K tomu súkromná veranda. Nobelov apartmán má vírivku.“

Veranda? Predstava verandy na výletnej lodi sa mi zdala úplne mimo, ale keď som sa nad tým zamyslela, vlastne to nebolo čudnejšie ako paluba. Vírivka? No, čím menej o tom poviem, tým lepšie.

„Každá kajuta má prideleného stewarda, ktorý vám dňom i nocou bude k dispozícii. Ja osobne som k dispozícii vám, takisto moja kolegyňa Karla, s ktorou sa stretnete večer. Veľmi radi vám počas pobytu na *Aurore* akokoľvek pomôžeme.“

„Takže toto je stredná paluba?“ overila som si.

Josef prikývol. „Áno, na tejto palube sa nachádzajú výlučne apartmány cestujúcich. Nad vami je jedáleň, kúpele, salón, knižnica, otvorená paluba na opalovanie. Všetky apartmány sú pomenované po škandinávskych spisovateľoch. Lindgrenovej salón, Janssonovej jedáleň a tak ďalej.“

„Janssonovej?“

„Tove Janssonovej,“ spresnil.

„Aha, pravdaže. Muminovia,“ hlúpo som prikývla. Bože, otrasne ma bolela hlava.

Zastali sme pred kazetovými drevenými dverami s diskrétnou tabuľkou 9 LINNAEUS. Josef otvoril dvere a cúvol, nech vojdem prvá.

Neprežením to, keď poviem, že to tam vyzeralo aspoň sedem- až osemkrát krajšie ako môj vlastný byt, a v podstate ani nie oveľa menšie. Po mojej pravici stáli skrine so zrkadlami, v strede sa nachádzala obrovská dvojmiestna posteľ, hladká naškrobená prikrývka z bieleho ľanu len tak lákala. Vedľa postele bola z jednej strany pohovka, z druhej toaletný stolík.

No najväčšmi ma neohromil priestor – hoci bol pozoruhodný. Dych mi vyrazilo svetlo. Práve som vyšla z úzkej umelo osvetlenej chodby a svetlo, ktoré prúdilo z verandových dverí oproti mne, oslepujúco žiarilo. Vo vánku sa zavlnili priehľadné biele záclony a uvidela som, že posuvné dvere sú otvorené. Zaplavila ma úľava, akoby mi zo srdca spadol kameň.

„Dvere sa dajú zaistiť,“ ozval sa za mnou Josef, „ale v prípade nepriaznivého počasia sa okamžite odomknú.“

„No super,“ prehodila som, ale darilo sa mi myslieť iba na to, ako už túžim, aby Josef vypadol, nech sa môžem konečne hodiť na posteľ a ponoriť sa do zabudnutia.

Zatiaľ som len stála, trápne potláčala zívanie a Josef mi rozprával o vymoženostiach kúpeľne (vdaka, ale nevyliezla som z jaskyne), o chladničke a minibare (všetko bolo, nanešťastie pre moju pečeň, grátis) a dodal, že dvakrát do dňa donesú čerstvý ľad a ja môžem navyše kedykoľvek zazvoniť na Karlu.

Napokon sa už moje zívanie nedalo ignorovať a on sa znovu jemne uklonil a rozlúčil sa, aby som sa v kajute udomácnila.

Nemá zmysel predstierať, že som nebola ohromená. To som teda bola. Ohromila ma najmä posteľ, ktorá na mňa takmer nahlas kričala, aby som sa na ňu hodila a pospala si tridsať až štyridsať

hodín. Pozrela som na nepoškvrnený biely paplón, na zlato-biele dekoratívne vankúše a zaplavila ma vlna túžby ako niečo hmotné kolujúce v žilách, až mi od šije po končeky prstov na rukách aj na nohách naskákali zimomriavky. Potrebovala som spánok. Bažila som po spánku, ako baží narkoman po dávke a počíta hodiny, kým si ju môže dopriať. Tridsaťminútové zdriemnutie na pol oka v taxíku mi nijako nepomohlo, práve naopak.

No teraz som spať nemohla. Vedela som, že sa možno včas nezbudím, a nemohla som si dovoliť prespať celý večer. Neskôr v týždni sa možno z nejakej organizovanej zábavy ulejem, ale dnešnú večeru a prezentáciu musím absolvovať. Bol to prvý večer na palube, keď sa budú všetci zoznamovať a zháňať nové kontakty ako blázni. Ak tým neprejdem, možno mi pripíšu obrovský čierny bod a už nikdy nedoženiem zameškané.

A tak som potlačila zívnutie a vyšla som na balkón s nádejou, že ma čerstvý vzduch preberie z plazivej hmly vyčerpania, ktorá ma obklopila vždy, len čo som sa prestala pohybovať alebo hovoriť.

Veranda bola presne taká rozkošná, ako si človek predstavuje súkromný balkón na luxusnej výletnej lodi. Stena medzi ňou a kajutou bola zo skla, takže človek si mohol predstavovať, že ho vôbec nič nedelí od oceánu, vonku stáli dve stoličky a stolík, aby si človek večer užil vzduch, polnočné slnko alebo polárnu žiaru – podľa toho, v ktorom termíne si objednal plavbu.

Veľmi dlho som len pozorovala lode, ktoré sa premávali do prístavu a von, cítila som vo vlasoch slaný morský vietor. A potom sa zrazu niečo zmenilo. Chvíľu som nechápala, o čo ide, a potom som si to uvedomila. Motor, ktorý poslednú polhodinu diskrétno priadol, trochu pridol obrátky a bolo to. So škripavým hukotom sme sa začali obracať a mne sa pomaly menil výhľad – už som nevidela mólo, ale smerovala som čelom k otvorenému moru.

Z verandy som postojacky pozorovala, ako loď vychádza z prístavu medzi zeleným a červeným svetlom, ktoré označovalo ústie kanála. Pociťala som zmenu v pohybe plavidla, keď sme opustili oblasť chránenú prístavným múrom a vyplávali na Severné more, pretože hladké vlnky, čo oblizovali trup, vystriedali mohutné vlny hlbokého oceánu.

Pobrežie pomaly zmizlo za nami, budovy v Hulle vyzerali už len ako výčnelky na obzore a potom z nich bola čierna čiara, ktorá mohla zastupovať prakticky hocičo. Keď som sa dívala, ako sa mi stráca z očí, spomenula som si na Judáha a na všetko, čo som nechala nedokončené. Vo vrecku ma ťažil mobil. Vybrala som ho s nádejou, že si od neho nájdem správu, skôr ako opustíme pásmo dosahu britských sietí. *Zbohom. Vela šťastia. Šťastnú plavbu.*

Nebolo tam nič. Signál ma po paličkách opúšťal a mobil v mojej dlani mlčal. Keď sa z dohľadu stratilo anglické pobrežie, jediným zvukom boli burácajúce vlny.

Od: Judah Lewis

Komu: Laura Blacklocková

Dátum: utorok 22. septembra

Predmet: Si OK?

Ahoj, zlatko, naposledy si sa mi ozvala mailom v nedeľu. Nie som si istý, či sa nám nekrížia správy. Dostala si moju odpoveď alebo tú esemesku, ktorú som Ti poslal včera?

Trochu sa o Teba bojím a dúfam, že si nemyslíš, že sa niekde urážam a robím zo seba idiota. To nehrozí. Milujem Ťa, chýbaš mi a myslím na Teba.

Nech Ťa netrápi to, čo sa stalo doma – a zub je v pohode.
Myslím, že sa znovu zakorení, ako povedal doktor. Pre istotu
ho zalievam vodkou.

Ozvi sa, ako pokračuje plavba – alebo ak nestíhaš, len mi pošli
správu, že si OK.

Milujem Ťa.

J

Od: Rowan Lonsdalová
Komu: Laura Blacklocková
Kópia: Jennifer Westová
Dátum: streda 23. septembra
Predmet: Info?

Lo, mohla by si mi, prosím Ťa, odpovedať na mail, ktorý som Ti
poslala pred dvoma dňami? Žiadala som o informácie o plavbe.
Jenn mi povedala, že si nič neposlala, a to sme už včera očaká-
vali článok – aspoň nejaký stĺpček.

Prosím, ozvi sa okamžite Jenn, ako si na tom, a daj ma do kópie.

Rowan

Druhá část
